

105736

ISSN 0106-2867

National Socialisten

TIDSSKRIFT FOR KULTUR OG POLITIK

Frits Clausen
1893 - 1947

GÅ TIL MODSTAND!

NATIONAL-SOCIALISTEN
Tidsskrift for Kultur og Politik

Udgivet af Danmarks Nationalsocialistiske Pressetjeneste
Postboks 1882
DK-2300 København S.
Giro 1 35 00 99
Tlf.: 31 54 45 81

Telefonavisen Den Danske Stemme 31 57 19 58. Døgnet rundt!

Ansvarshavende Redaktør: Henrik Christensen

Eget tryk
Eftertryk forbudt

UDEN REVOLUTION - INGEN FREMTID

Dette nummer af National-Socialisten

I dette nummer af National-Socialisten har vi samlet nogle taler, citater og billeder, som Frits Clausen har udført med netop hans særlige kendetegn. Og man vil kunne se, at uanset hvem han taler til, er hans tale stadig gældende. Hans visioner om nutid og fremtid er utrolige. Derfor bør man stadig læse Frits Clausens tekster, de er evigt højaktuelle!

I Hitlers monologer i Førerhovedkvarteret var Frits Clausen også samtaleemne en vinteraften i 1942: Den storgermanske tanke griber om sig. Frits Clausen i Danmark er også en tilhænger, som vi kan stole på, sagde Hitler. Frits Clausen, vi regner med dig!

Redaktøren.

Forord

Hvem var Frits Clausen, og hvad vil han i grunden fortælle en "moderne" dansker?

Frits Clausen var sønderjyde. Født den 12. november 1893 i Åbenrå. Han deltog som tusinde andre danske sønderjyder på tysk side under 1. Verdenskrig. Han deltog i kampene på Østfronten og oplevede at sidde i russisk fangenskab. 1923-24 tog han medicinsk embedseksamen og blev praktiserende læge i Åbenrå og Bovrup med godt ry blandt den sønderjyske befolkning. 1931-32 var han redaktør på Nationalsocialisten. 1933 blev han rigsfører for DNSAP (Danmarks National-Socialistiske Arbejder Parti). 1939-45 var han medlem af folketinget for samme. Meldte sig frivillig til tjeneste i Waffen-SS i 1943, hjemvendt april 1944. Døde i 1947 i fængslet i København - mærkværdigvis samme dag som anklageskriftet mod ham var færdig med krav om dødsstraf! Frits Clausens kærlighed til Danmark var ægte, netop fordi han havde oplevet kampen for danskhed i sit barndomshjem.

Hans samtid og efterkrigstiden fik tegnet et billede af Frits Clausen som en regulær original. Læs og døm selv! Lær ham at kende, som hans kammerater gjorde det i skyttegravens helvede, i fangelejrenes trængsler, i lægegerning, på hans daglige færd mellem den sønderjyske almue - oplev ham!

Redaktøren.

Tale i Århus Studenterforening d. 27. oktober 1934: DANMARKS POLITISKE FREMTID

Hvis vi skal tale om Danmarks politiske fremtid, må vi i alle tilfælde benytte nutiden som udgangspunkt, da det, der skal komme, altid må fremgå af det, der er. Man kan så prøve at spørge om, hvordan fremtiden naturnødvendigt vil forme sig, hvis den udvikling, der bestemmer nutiden, uhindret føres videre, og man kan på den anden side sætte sig et mål ud i fremtiden og angive de veje, der kan føre til opnåelsen af dette mål.

Nutidens politiske forhold er hovedsagelig bestemt af den såkaldte liberalistiske livsform, hvis grundide er, at det enkelte menneske erklæres for en fri og selvstændig ener, der har ret til at leve livet efter eget for godt befindende uden noget forpligtende hensyn til fællesskab, som danner grundlaget for den socialistiske ide, hvad enten denne, som marxismen, taler om et kunstigt klassefællesskab, eller som den nationale socialisme påberåber sig fællesskab inden for det folk, den enkelte fødes i, og derved med eller mod sin vilje knyttes til ved blodets naturlige, uløselige bånd.

Selv om liberalismen ofte taler om "folket", så mener den derved noget helt andet end det, den nationale socialisme forstår ved dette begreb. For nationalsocialismen er folket en naturlig og organisk helhed, hvori den enkelte skal virke som en ydende og formende del. Folket er mere end summen af de enkelte enere. For liberalismen er folket derimod kun denne sum af enere, kun en ren formålstjenlig sammenslutning af statsborgere, således som ethvert fællesskab i liberalistisk forstand kun er en frivillig og hensigtsmæssig sammenlægning af rent materielle interesser. Dette finder vi gennemført i de liberalistiske klassepartier, i erhvervslivets truste og koncerner og i liberalismens sociale klubber, foreninger og klikker.

Ligesom liberalismens livssyn har delt folket i lutter fritstående enere, således har også liberalismens politiske system delt folkets livsytringer i mange forskellige områder, der hver for sig påberåber sig deres uafhængighed både overfor sig selv indbyrdes og over for den stat, liberalismen kun tildeler rollen som forsørger og beskytter, og som derfor også har fået prædikatet "Natvægterstat". Liberalismen skelner mellem landbrugspolitik, handelspolitik, kirke- og skolepolitik osv. Hvert af disse forskellige politiske områder gør krav på selvstyre og står i det samme modsætningsforhold overfor staten som det

enkelte menneske i det liberalistiske samfund over for folkets helhed. Hvis denne udvikling skal fortsættes ud i fremtiden, hvis hvert livsområde kun skal se sin opgave og sit formål i sig selv, så vil det, vi forstår under begrebet Danmark, blive reduceret til kun at være en geografisk betegnelse for nogle tusinde kvadratkilometer land på landkortet. Den nationale enhed, vi lægger i dette begreb og som omfatter både folk og land, både fortid, nutid og fremtid, hele den livsenhed, der fremgår af, at folket gennem historien har virket på sin jord, vil uværgeligt splittes og forfalde til svaghed og undergang. Vejen til denne udvikling har vi i det politiske system, som teoretisk er blevet opstillet af den jødiske rabbinersøn Mardochai (Karl Marx) og som efter ham er bleven kaldt

Marxisme.

Mardochai følte sig ikke selv knyttet til noget fædreland, og han forsøgte derfor at sætte sig ud over de nationale forskelligheder mellem folkeslagene, som han som jøde ikke forstod. Han fornægter i sin lære dog ikke kun de nationale livsværdier, men han fornægter overhovedet alle moralske værdier og idealistiske kræfter og søger at forklare hele livet ud fra et rent materialistisk synspunkt. Derfor vender han sig også til den del af menneskene, som han kynisk kalder "proletariat", og hvor han kan forudsætte at finde grobund for sit materialistiske livssyn, en fornægtelse af alle nationale og moralske værdier.

Uden at komme nærmere ind på enkelthederne i det politiske system, som Mardochai har bygget op som et rent kunstigt produkt af sin jødiske hjerne, vil jeg dog gøre opmærksom på, at vi her i Danmark allerede er langt fremme i den udvikling, der fører fra liberalisme til marxisme. Det socialdemokratiske styre, vi har, bekender sig jo åbent til marxismen, og det gennemføres stadig mere og mere igennem den statssocialisering, der er en væsentlig del af marxismens program.

I virkeligheden er der heller ikke noget modsætningsforhold mellem liberalisme og marxisme, idet marxismen ikke er andet end det logiske slutresultat af liberalismens nedbrydningsproces. Rent teoretisk betragtet stiller liberalismen mennesket frit overfor de idealistiske og materialistiske livskræfter, men idet hensigtsmæssigheden samtidig opstilles som ledende livsprincip, vil det i virkeligheden sige, at det liberalistisk indstillede menneske bevidst eller ubevidst

orienterer sig i rent materialistisk retning, fordi mennesket er overvejende materialistisk indstillet.

Hvorledes marxismen er en følge af det liberalistiske princip, ser man f.eks. af den erhvervspolitiske udvikling, hvor marxismen ikke kræver andet, end at de folk slutter sig sammen, der er bleven udbyttet gennem liberalismens såkaldte frie erhvervsprogram. Marxismen åbner muligheden for ved magt at tiltvinge sig den del af erhvervslivets overskud, som med rette tilkommer dem, der er med til at fremskaffe det.

Hvis vi vil nøjes med at spørge om den fremtid, vi under hensyntagen til nutidens politiske forhold går i møde, så kan der ikke være tvivl om, at den logiske konsekvens af den udvikling, vi er inde i, absolut må blive et marxistisk og kommunistisk Danmark, hvor vi under begrebet Danmark da ikke må forstå andet end slet og ret geografisk betegnelse.

Det spørgsmål, studenterforeningen her i Århus har stillet os, var dog ikke kun et spørgsmål om Danmarks fremtid, men om Danmarks **politiske** fremtid. I en forsamling af studenter behøver man vel ikke minde om, at ordet "politik" stammer fra græsk, hvor begrebet "polis" var udtryk for den livsnehed, der ligger over den enkelte. Begrebet politik må derfor i ordets oprindelige betydning betragtes som indbegrebet af alle de handlinger, der virker ud over den enkelte.

Hvis vi derfor i ordet rette forstand vil tale om Danmarks politiske fremtid, så kan vi ikke roligt lade udviklingen gå sin gang, men vi må dæmme op for den udvikling, vi er inde i, og vi må søge at finde vej til den livsnehed, der ligger over den enkelte og som udtrykkes ved begrebet "Danmark".

Men at finde denne vej og nå frem ad den, er just den opgave, som Danmarks National-Socialistiske Arbejder Parti betragter som sin. Nationalsocialismen bekæmper splittelsen i folket og søger at forhindre en videre udfoldelse af de enkelte organers frie livsyttringer ved at fremme og forøge den fælles grundkraft, ved hvilken de enkelte organer i folkelegemet skal leve. Medens marxismen helt fornægter begrebet folk, og medens liberalismen kun betragter folket som en rent formålstjenlig interessesammenslutning, som man kan melde sig ind i og ud af ved at lade sig indskrive eller slette i folkeregistret, skatteliste eller lægdsrulle, så betragter nationalsocialismen folket som en naturlig og organisk helhed, som en mytos, en opgave, et kald.

Efter nationalsocialismens ide opfylder erhvervene ikke deres opgave i rent

erhvervspolitisk forstand, ved gennem produktion og ophobning af værdier kun at skabe profit og velstand for den enkelte!

Nationalsocialismen betragter erhvervslivet som en del af hele folkets liv, som en livsvigtig funktion i hele folkelegemet og ikke kun som en formålstjenlig funktion af enkelte privatkapitalistiske foretagender.

Gennem denne opfattelse bliver nationalsocialismen også i stand til at løse det altoverskyggende politiske problem, som man absolut bør kræve løst af det system, der i fremtiden skal råde i Danmark, nemlig

Arbejdsløshedsspørgsmålet

"Bekæmpelsen af arbejdsløsheden og den frygtelige følger bør være enhver regerings fornemste pligt, og den regering og det folketingsflertal, der lader hånt herom, bør straffes."

Sådan skrev Socialdemokraten den 13. april 1929. Men da Socialdemokratiet kort efter kom til magten, foretog det sig overhovedet ikke andet end de såkaldte borgerlige regeringer havde gjort før i tiden. Man affærdigede de arbejdsløse med nogle almisser. Senere har den socialdemokratiske regering skabt et parlamentarisk "mesterværk" af en sociallov, hvis drøftelse efter referatet vakte "almindelig munterhed" i Folketinget, men hvis gennemførelse får hårene til at rejse sig på selv socialministerens egne partifællers hoveder, hvad der f. eks. fremgår af en udtalelse af Aalborg bys røde borgmester, der om socialloven har udtalt, at

"det måske nok var en udmærket lov, men der er jo det kedelige, at medens sociallovene sender de nydende til købstæderne, så ekspederer skattelovene de ydende den modsatte vej ud i skattely."

Derudover har man fra Socialdemokratiets side påtænkt at sende Socialministeren ud på en rejse, der var anslået til at koste 50 000 kroner, for at han skulle finde eksportmuligheder for vore arbejdsløse landsmænd til ophedede pampassletter i Sydamerika. Samtidig med at man planlægger denne rejse, nedsætter man herhjemme en kommission, der skal finde arbejdsmuligheder for de såkaldte politiske flygtninge, som regeringen så gæstfrit har åbent landets

døre for. I almindelighed man både fra socialdemokratisk og liberalistisk side at affærdige arbejdsløsheds-spørgsmålet med påstanden om, at vi ingen arbejder kan sætte i gang, fordi vi ingen penge har. "Pengene regerer verden," siger det liberalistiske slagord. Ja, det er sandt, at det under liberalismen udelukkende er pengene, der regerer; og i denne kendsgerning ligger årsagen til arbejdsløshedsspørgsmålet. Det er den uproduktive kapitalmagt, der gennem sit pengemonopol ene og alene bestemmer, hvilke arbejder, der skal sættes i gang, hvor og til hvilken pris de skal udføres.

I modsætning hertil kræver nationalsocialismen, at det skal være arbejdet, der regerer pengene, som ikke skal være erhvervslivets herre, men dets tjener og redskab. Det skal ikke være kapitalmagts interesser, der bestemmer, hvilket arbejde, der skal sættes i gang, men det skal være folkets behov og forbrug, der skal bestemme arbejdet. I et nationalsocialistisk samfund vil det ikke hedde, at man ikke kan sætte arbejde i gang, fordi man ingen penge har, men da vil det hedde omvendt, at samfundet ingen penge har, fordi der ikke arbejdes og ikke frembringes nye værdier.

Jo flere værdier, der produceres i et nationalsocialistisk samfund, desto større vil forbruget blive, i modsætning til liberalismens kendte slagord om at "producere sig ud af krisen", medens forbruget skulle nedsættes ved at "spænde livremmen ind".

Nationalsocialismen kræver, at pengene som et byttemiddel bliver et led i produktionen og ikke et middel til spekulation, som liberalismen har forfalsket pengesystemet til.

De af os, der endnu har lov til ved egen indsats at tjene til livets ophold, de, der endnu har lov til ved personlige ydelser at vise, hvad de formår, kan måske ikke alle fuldt ud forstå, hvad der foregår i de folkefællers sind, der er udelukket fra arbejdet. Hvem mærker, hvordan råbet efter arbejde lidt efter lidt bliver til et råb om hævn over det samfund, der roligt ser på den frygtelige ulykke, som arbejdsløsheden er. Endnu knytter mange arbejdsløse blot næven i det skjulte, men hvad vil der ske, når de gør det åbenlyst, og når selvbeherskelsen svigter? Da vil man ikke nøjes med at tage det slagtekvæg, som det nuværende samfund lader brænde på destruktionsanstalten, eller det brødkorn, som nu ligger ophobet til spekulation, men da vil man også tage både malkekvæg og sædekorn. Da vil man ikke alene ødelægge det nuværende, men også det fremtidige.

Og hvem vil bebrejde de sultende, at de råber efter brød? Hvem vil bebrejde de uskyldige udstødte, at de kræver deres ret? Thi menneskets første og helligste ret i livet er retten til arbejde!

Kun det system, der kan vise vej ud af arbejdsløshedens demoraliserende og folkeødelæggende nød, og som igen kan give det danske folk ret til arbejde og dermed til livet, bør have ret til at løse fremtidens politiske opgave i Danmark. Under det nuværende system er retten til arbejde skjult bag artikler og paragraffer, der hver især dækker over et stykke uret, og derfor vil et system som det parlamentariske klassestyre, der har skabt denne dyng af livløse paragraffer, heller aldrig kunne løse de spørgsmål, man ufravigeligt må kræve løst af fremtidens politik efter at det nuværende politiske system så ynkeligt har måttet give op.

Derfor kræver nationalsocialismen også afskaffelsen af det parlamentariske statsstyre, der giver plads for klassekamp og giver særinteresserne fortrin på almenhedens bekostning. Parlamentarismen har udviklet sig ved at appellere til folkets dårligste instinkter, som egoisme og profitbegær. De parlamentariske partier har overbudt hinanden ved at tilbyde vælgerne personlige fordele på andre vælgeres bekostning, og de har derigennem undermineret folkets moral, så at vælgerne nu ganske selvfølgelig kræver fordele af det parti, de giver deres stemme.

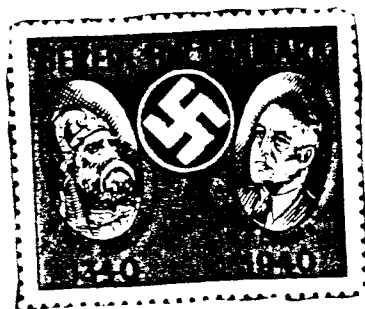
I stedet for at bygge på kvantitetsprincippet, som den liberalistiske statsform gør det, vil nationalsocialismen bygge sin statsform på kvalitetsprincippet. og i stedet for at gøre folket til vælgere, vil den nationalsocialistiske stat gennem den korporative ide gøre folket til medarbejdere. Den vil forvandle de stridende politiske partier til en værdiskabende helhed. I stedet for solidaritet indenfor de kunstigt skabte klasser hævder nationalsocialismen solidariteten indenfor hele folket, og således som hjernen i et legeme regulerer samarbejdet mellem de forskellige væv og organer, sådan kræver nationalsocialismen indførelsen af et nationalt diktatur, der med hele folkets vel for øje skal regulere og bestemme livet indenfor den organiske helhed, som et folk er og må være. Dog inden vi drøfter enkelthederne i det samfund, vi vil bygge, må vi blive klar over, om vi overhovedet vil bygge nye samfundsformer op, eller om vi roligt vil lade udviklingen gå sin skæve gang, hvorved vi uværgeligt føres ud i kommunismen.

Vi nationalsocialister vil ikke se uvirksomme på denne udviklings uhindrede

fortsættelse. Vi vil dæmme op for den, og vi vil søge ind på de veje, der kan føre os bort fra liberalismens materialisme, og vise os vej til en ny idealistisk livsform. På dette grundlag vil vi skabe et nyt dansk samfund til værn om de evige værdier, der er givet os i vor nationale arv, til værn for de mennesker, der er knyttet til os ved blodets bånd og til værn om de hjem, der er givet os under navnet Danmark.

Nationalsocialismen kender kun én vej mod Danmarks politiske fremtid. En styrkelse og udformning af den store, fælles, organiske livskraft, der i tidernes morgen skabte den livsenhed, der udtrykkes ved begrebet Danmark. Vi ved, at andre veje ikke findes. Men om vi skal nå frem ad denne vej:

Derpå må i unge svare,
det til eders står,
om af røret sig skal klare
dag med krans om hår.

Uddrag af Dansk-Tysk den 20. april 1933 af Frits Clausen

Det enkelte menneskeliv bestemmes af de anlæg, mennesket er født med, de omgivelser, som det fødes og lever i, og de hændelser der møder det gennem livet.

På samme måde bestemmes også et folks liv af dets race, dets kultur og dets historie.

Hidtil har man i betragtningerne over folkenes liv udeladt eller ringeagtet racebegrebet, men nationalsocialismen har draget dette begreb med ind i betragtningen. Derved stiller nationalsocialismen sig i absolut modsætning til marxismen, der frakender racen enhver betydning, idet den hævder, at det ene og alene er de ydre kår, miljøet, der er bestemmende for mennesket, både som enkeltmenneske og som folk. **Det er på erkendelsen af racens betydning**, at nationalsocialismen søger at skabe et grundlag for **folkenes politik ud i fremtiden**. Der skal i denne forbindelse ikke gøres rede for alle de drøftelser, der er ført om begrebet race, men ordet vil i det følgende blive anvendt i den betydning, som prof. Hans Günther har givet det, idet han bestemmer begrebet race som **“menneskegrupper”**, der gennem den for den særegne **forening af legemlige kendetegn og sjælelige egenskaber adskiller sig fra enhver anden** (på den måde sammenfattet) **menneskegruppe og som altid avler dens lige.”**

Gennem denne definition bestemmer prof. Günther ikke blot racen ved ydre anatomiske kendetegn, men også ved indre sjælelige egenskaber. Det er ikke blot blodet, men også blodets røst, der er racebestemt, på samme måde som tonen, der opstår i et instrument, er afhængig af instrumentets materiale og bygningsform. Selv om begrebet race er rent stofligt, materielt, så bestemmer stoffet dog sjælen, der opstår i det.

Det ville føre for vidt i denne forbindelse at komme nærmere ind på den skematiske inddeling af racerne, og endnu er alle spørgsmål om raceinddelingen heller ikke løst. Men der er dog skabt et fast grundlag, som er tilstrækkeligt til at vise vej i de betragtninger, der her skal gøres gældende. Det skal fremhæves, at begrebet race på ingen måde dækker begrebet nation. Der eksisterer ikke nogen fransk, engelsk, tysk eller dansk race, men de racemæssige skillelinier går tværs igennem alle nationale sammenslutninger, og racemæssigt set er de

forskellige europæiske folk ikke skarpt adskilte, men opblandet i hinanden. Der er næppe nogen europæisk nation, der kan betragtes som en ren race. Alle er racemæssigt set blandinger med forskellig fremtoning, efter som den ene eller anden race er særlig fremherskende i folkets blod, hvis sammensætning kan skifte fra folkestamme til folkestamme. Medens den såkaldte nordiske race f. eks. er fremherskende i de nordiske folkestammer, er der et overvejende såkaldt dinarisk islæt i de sydøstlige tyske stammer. Herefter udgør den nordiske race 45-50% af den tyske nations racemæssige sammensætning, men i hele det tyske folk er der kun 6-8% mennesker af rent nordiske blod.

Det fremgår uden videre af det her fremførte, at en nations racemæssige sammensætning ikke behøver at være konstant. Den kan forandres ved, at der indblandes andre racer i folket, eller ved at den ene eller anden race, der allerede er indblandet i folket, forøges eller formindskes. Således vil f.eks. det franske folks race forandres ved, at man optager negre i arméen og tillader, at de blander sig med den hvide befolkning. Jo mere negerblod, der optages, desto mere vil racepræget blive forandret hen imod negertypen. For Frankrigs stilling som stærk militærmagt kan det måske være af betydning, at der tilføres befolkningen blod af legemlig stærk og robust afrikansk race, der, selv om den forandrer befolkningens oprindelige præg, er formålstjenlig i at fremme ideen om en fremherskende militær magtstilling for den franske stat.

Således kan man tillægge de forskellige racer en forskellig værdi med ganske bestemte formål for øje men selvfølgelig kan man ikke bedømme dem ud fra et rent biologisk synspunkt. Selv om indvandringen af fysisk stærke afrikanske stammer kunne tænkes at ville forbedre den franske nations kraft i rent materiel anatomisk forstand, så vil den samme indblanding dog forandre den nationale franske kultur. Rent billedligt udtrykt ville den franske befolkning ikke alene blive brun i huden, men med tiden også ende med ring i næsen osv. Den nye race forandrer ikke blot befolkningen i rent ydre forstand, men den giver også folket et andet indre præg. Forandring af racen bringer en anden ide ind i folket.

Det er denne ide, der gør racen til et folk. Det er ideen, der gør de anatomiske maskiner til mennesker. Først når **racen bliver udtryk for en åndelig ide, opstår folket**. Det er denne ide, der former racens stof, det er den, der præger folket, den, der binder folket i fællesskabet, den, der skaber folkets politiske organisation, og det er den, der præger folkets nationale kultur.

Men som en plante ikke kan gro i enhver jordbund, således kan en åndelig ide

heller ikke leve i en hvilken som helst race. Derfor er det også med fuld berettigelse, at den tyske arkæolog prof. Gustav Kosinna har fremsat sin, såvel af tilhængere som af modstandere anerkendte påstand om, at **et folks nationalitet er afhængig af racen**. Nationalitet er racens livsytringer, racens kultur, den klædedragt, som racen iklæder sig. Den er **ikke** identisk med racebegrebet, men præget af dette, da den bestemmes af racens egenart.

Den nationale kultur er, hvis vi vil bruge nogle betegnelser af den moderne arvelighedslære, **folkets fremtoning**.

Fremtoningspræget bestemmes af det nedarvede anlægspræg. Men det bestemmes også af de kår, hvorunder udviklingen foregår. Arvelighedslæren har vist os mange eksempler på, hvorledes fremtoningen, trods de fælles anlægspræg, bliver forskellig under indflydelsen af de omgivende forhold i miljøet, der ganske vist ikke kan forandre anlægget, men dog kan bestemme dets fremtoning. Som et menneske ifører sig en anden klædedragt om vinteren end om sommeren, sådan antager den samme race også en anden kulturel klædedragt under indvirkning af de ydre forhold.

En af de ydre faktorer, der spiller en rolle for bestemmelsen af racens fremtoning, er landskabet. (...) Det er ikke alene mennesket, der har formet landet; men det er også landet, der har formet mennesket.

Dette skal ikke forstås således, at landskabet kan forandre den givne arvemasse i den grad, at f.eks. et forbigående ophold i et andet landskab ville gøre menneskene til led af en anden race; men landskabet har givet udvælgelses- og udryddelsesbetingelserne en bestemt retning. Det har beskyttet de individer, der passer til det, og udryddet dem, der ikke trives under de givne ydre forhold. Landet har gjort sin indflydelse gældende for de folk, der lever i landet, og derigennem, at folket gennem en hel række generationer har optaget landskabets væsen i sig i rent biologisk forstand, er de for et bestemt land gældende arvelige anlægspræg bleven fremavlede. Denne anskuelse er i grunden ikke andet end en moderne formulering af de nordiske folks ældgamle livsopfattelse, som den er udtrykt i vore nisser og trolde, der for vore forfædre personificerede jorden, som var, før den enkelte generation, og blev stående efter den. (...) Det er nordisk folkesind, der således binder land og folk sammen, det er gammel nordisk livsopfattelse, der gennem den nyere racebiologi får et "videnskabeligt" grundlag.

Vore forfædre har rent instiktivt handlet ud fra den moderne raceforsknings

synspunkter, og de har derved vist deres uhyre moralske styrke, thi de har derigennem fulgt love, der bevarer livet ud i fremtiden. **Det er også racelærens stærke, moralske grundlag, at den viser fremad.** Men den viser ligeledes tilbage og forener således fortid og fremtid med nutiden. Den forudsætter en begyndelse i fortiden og viser et mål i fremtiden, og derfor kan racelæren også retlede os i vore reale handlinger og vise os vej i vore politiske bestræbelser. Det er på dette grundlag, at den nationale socialisme vil bygge og bestemme folkenes liv ud i fremtiden. Det er også på dette grundlag, at vi her i Slesvig må revidere vor historieopfattelse og søge nye mål i fremtiden. (...) Hvor går grænsen mellem dansk og tysk? Den går gennem det enkelte hjem og gennem det enkelte menneske i den slesvigske befolkning; thi dansk og tysk er ikke modsætninger, men kun forskellige udtryksformer for de anlæg, der uløseligt er bundne til det blod, der har virket kulturfrembringende såvel i de tyske folkestammer som i de danske, skandinaviske og andre germanske stammer. Det er de samme evighedsværdier, der virker i den samme race, og det er disse evige værdier, folkene nu skal værne om. Forskellen mellem dansk og tysk ligger ikke i blodet, men er kun nationale fremtoningsmuligheder indenfor de samme anlægspræg.

Derfor behøver børnene af slesvigske forældre heller ikke at have samme nationalitet. Det er sket utallige gange, at et barn er gået mod syd, og et andet barn af samme far og mor er gået mod nord. De udviklede sig forskelligt under de forskellige kår, men anlægget og blodet blev det samme. Livsindstillingen var den samme, selv om udtrykket var forskelligt. Det er også sket, at børn af slesvigske forældre er rejst længere bort, f.eks. til Kina. De blev aldrig kinesere, selv om de trak i kinesiske klæder og spiste ris med pinde; thi nationaliteten er bestemt af racen, selv om der er en vis variationsbredde, som anlægspræget tillader under de foreliggende kår. Det er indenfor denne variationsbredde, at begrebene dansk-tysk ligger, tilligemed de andre nationale fremtoningsmuligheder af den nordiske races arvelige anlæg. Som søskende kan blive uvenner, når det drejer sig om arv, eje og magt, således også to folkestammer, der i århundreder har været skilt gennem dynastiske og politiske hensyn, også bleven uvenner og fjender. Der er sørgelige eksempler nok i vor historie på broderhad og brodermord. (...) Også på Dybbøls sidste, store og blodige slagmark er der plads til et monument over den offervilje og det heltmod, der udvistes i vor sidste store blodige broderstrid. Måske er tiden

ikke inde til, at forsonede efterkommere også i vort hjemland kan rejse et sådant mindesmærke; men vi kan bære sten til det, og stenene finder vi i den gamle, slesvigske muld. Der finder vi også det ældgamle tegn, der en gang bandt de stammer sammen, der er bundet af blodets bånd.

Det er vor races gamle kendingsmærke, den nordiske sol, hagekorset, der skal føre os af denne vej, der går fremad og opad og giver folket nyt liv.

Det liv, der tror, det kan retfærdiggøre sin tilværelse affortiden alene, er allerede dødt; thi liv betyder at bekræfte det, der stadig bliver nyt, at opfylde nutidens opgaver. Nutiden er kun et punkt i evigheden: fortiden er evighed, der varer ved, og fremtiden er evighed, der lukker sig op. Folkeliv betyder at knytte fortid og fremtid til nutiden. Historiens arv kan ikke bæres fra fortiden over i fremtiden, men denne arv må stadig erhverves påny, for at nutiden kan eje den og knytte den til tiden. Vi kender fortid og nutid, hvorimod vi kun kan udfylde fremtiden med de forestillinger, som fortid og nutid giver os.

De, der føler ansvaret for de evighedsværdier, der er givet deres folk, behøver ikke at fornægte fortiden, men de skal bekræfte nutiden og tro på fremtiden. De kan ikke bekræfte nutiden ved at kopiere fortiden, men kun ved at skabe den påny.

At leve ud i tiden
og ikke vide tiden,
er, som ikke at være til.

DNSAP - hvor d'alt beger

Partiføreren er rejst til frontindsats.

Fra DNSAPs Manedsbreve, bind 8, nr. 6-7 sept.-okt. 1943:

Den 29. oktober forlod Frits Clausen Danmark og rejste til Berlin for at melde sig til frontindsats ved Waffen-SS. For afrejsen fremsatte partiføreren nedenstaende udtalelse, som har bud til alle partikammerater: Jeg er glad for, at jeg trods min alder kan få lejlighed til at følge de kammeraters eksempel, som jeg selv har været med til at sende ud i kampen. Jeg kender af egen erfaring lidt til den russiske vinter, og jeg kender jo også, selvom det ligger langt tilbage, til krigen i Rusland, idet jeg var med i vinterslaget i Masurien i 1915, jeg ved derfor godt, at krig og særlig vinterkrig i Rusland ikke er romantik, men den hårde virkelighed. Det har jeg også sagt til alle kammerater, der har meldt sig til indsats. Iøvrigt er tanken om selv at gå med i krigen ikke af ny dato, hverken hos mig eller hos mange af mine medarbejdere. Jeg har dog ment, at de ældre af os kunne gøre en ligesa stor indsats ved at bekæmpe kommunismen politisk herhjemme. Begivenhederne i den senere tid har dog overbevist mig om, at den kommunistiske fare er endnu større, end jeg først har ment det, og jeg er kommet til den overbevisning, at man må bekæmpe den der, hvor faren er størst, og hvor det endelige og afgørende opgør vil falde. Når dette er sket, kan vi altid atter få lejlighed til at yde en tilsvarende indsats herhjemme.

En udbredt opfattelse er jo den, at kommunismen skal være bleven lutret (renset, forædlet, red.) i de senere år, og at den kan indføres i andre lande på samme lempelige måde som f.eks. liberalismen blev indført i midten af forrige århundrede, efter at den i Frankrig havde haft en blodig fødsel. Jeg tror imidlertid ikke, at England kan dæmme op for noget, som den tyske indsats i dag skulle dæmme op for. For det andet kender jeg ikke noget eksempel, der viser, at England nogensinde har hjulpet et lille land for landets egen skyld. Hvad var det blevet af Finland, hvis de skulle have stølet på Englands hjælp.

Tyskland vil sejre og Tyskland skal sejre. Tænk dog den tanke til ende, at Tyskland skulle tabe krigen, hvad der så ville ske. De store afsavn og lidelser, som det tyske folk har båret i de mange og lange år, er jo bleven yderligere forværret ved luftbombardementerne. Tænk, om disse mange mennesker aldrig nogensinde skulle få lejlighed til at genrejse deres hjem og virksomhed. De vil i så fald blive drevet over i kommunismen og et kommunistisk Tyskland i forening med Sovjetstaten, vil ingen, hverken i eller udenfor Europa kunne dæmme op for. Det betyder Europas udslettelse i løbet af ganske kort tid. Jeg er overbevist om, at alle mine partikammerater forstår mine bevæggrunde, og at de, selvom vort partiarbejde under de nuværende forhold ikke kan være så aktivt som tidligere, trofast vil slutte op om partiet. Jeg er fremdeles overbevist om, at de vil kæmpe på samme måde herhjemme og vil værne trofast om de rammer, vi har skabt, eller som nu vil blive skabt i den nyoprettede gruppe af Schalburgkorpset.

BLIV AKTIVIST I DNSB!